

AFLORISMES

Els pensaments pòstums del psiquiatre Castilla del Pino, anomenats "Aflorismes", tenen la saviesa breu i eixuta de la vellesa experimentada. Ho escric perquè la veritat sempre és dura. Només s'aconsegueix d'as-saborir i comprendre si els aforismes es llegeixen i es rellegeixen amb insistència. Són impossibles de resumir. Quasi tots els temes humans -especialment el temps, la mort i l'escriptura- hi són tocats amb reiteració. Hi afirma: "No hi ha mort si no hi ha oblit." Així que l'escriure -una acció- és pervivència, atès que cada lector seu el recorda en els seus assaigs i nosaltres l'evocuem en els seus aflorismes intensos, secs com un glop de ginebra. Hi ha certs assumptes en què el constructor d'aforismes arriba a una certa unanimitat: és taxatiu, rotund quan escriu que "la intimitat és opaca". S'afanya a recordar que rarament ningú es pot posar al lloc de l'altre: "Jo, en el teu lloc (...) no; tu no ets en el meu lloc, t'ho imagines." Per aquest costat, doncs, la dificultat de comprendre les raons dels altres és completa: Errem quan jutgem l'altre perquè ho fem des d'aquell il·lusori centre en el qual ens situem. En efecte, no hi ha un sol centre, n'hi ha multitud. I afegeix: Què en sabem, de l'altre? El que té de comú amb nosaltres mateixos: això és, ben poc. L'altre sempre és distint perquè és únic. L'únic que podem compartir són "les raons" car "els motius de la nostra conducta sempre són personals". De més a més, és admirable que les pensades, escrites a la vellesa, passada la vuitantena, revelin experiència de debò. Asegura: Allò que molts vells anomenen "la meua experiència" (de la vida, dels homes) oculta de debò l'avorriment, el fracàs... Gosa contradir el llibre sagrat per excel·lència quan escriu: "En el principi no era el verb, sinó el callar, merament mirar, escoltar... Es va fer el silenci." I as-severa: "La religió és un recurs eficaç per a l'individu. Com a institució és una estafa, útil per als qui estafen." En el seu cas, distingeix molt bé que no hi ha una sola manera de "triomfar". N'hi ha moltes. Separa la vida pública i la vida privada, i en separa també la suposada "coherència". Escriu paraules tan convincents com: "No sóc; em fan ser. Som imaginats pels altres." Llegint-lo, et sents persuadit; dies després, tal convicció se't difumina. La relectura posterior t'ho confirma: és un llibre que fa aflorar veritat per tot arreu.

LLIBRES.

Títol: Aflorismos

Autor: Carlos Castilla del Pino

Editorial: Tusquets